

LAVINIA
BRANIȘTE
Interior zero

roman

POLIROM
2018

Sunt cu Dan în mașină, stăm la o barieră de cale ferată. E la volan, are cotul sprijinit pe geamul lăsat, se uită departe. Cu coada ochiului îi văd piciorul, îmi vine să-ntind mâna, să-i mângâi pulpa pe interior, dar mâna stângă rămâne în continuare încleștată la pagina 18, iar cea dreaptă la pagina 19 a unei reviste de știință pop. La mijloc, tăiată în două jumătăți egale, câte una pe fiecare pagină, fotografia unei plante ciudate, cu frunze verzi împăienjenite cu roșu, pe un fond negru.

— O plantă agățătoare din pădurea tropicală cubancză a dezvoltat frunze concave care creează un ecou pentru semnalele transmise de lilieci. Aceștia le găsesc, astfel, de două ori mai repede.

Îi citesc de parcă i-aș citi horoscopul. Nu se întoarce de la geam. Trenul nu mai apare.

Ce frumos că planta a făcut asta pentru lilieci, le-a oferit repere, puncte de sprijin, o lume mai coerentă, mă gândesc. Însă patru rânduri mai jos, se spune că frunzele de *Marcgravia evenia* emit un ecou puternic și multidirecțional, cu o semnătură acustică stabilă, atrăgând liliecii de care are atâta nevoie pentru polenizare. Desfac revista mai tare de la mijloc, aproape c-o rup. Fotografia devine cu vreo șase milimetri mai lată. Ce păcăleală, nimic nu e gratis în natură. Cum am putut să

mă gândesc, chiar și pentru o secundă, că sistemul ăsta face risipă de energie.

Dan își aprinde o țigară.

Mergem pe un câmp de lângă Mizil, de unde o echipă de tineri cercetători de la Facultatea de Geografie, parcă, sau geo-altceva se pregătește să lanseze în stratosferă un balon meteorologic. Coordonatorul a luat de curând un premiu la un salon de inventică, a publicat ici-colo, a apărut într-un top de 30 sub 30, cu români care ne inspiră, iar Dan merge să-i ia un interviu pentru revista de cariere la care lucrează.

— De unde i-or fi scos p-ăștia, frate..., zice el și trage un fum.

Dau o pagină. Un articol cu titlul „Să nu ne grăbim”, numai text, nu-mi dau seama despre ce e. Mai dau o pagină.

— Adică e bine că i-au scos. Zic și eu, completează el.

La geam apare un copil. E foarte mic, se înalță pe vârfuri ca să ajungă, îi văd doar jumătate de față. Bâiguie ceva cu vocea lui pitigăiată și, în timp ce zice, râde, de parcă nici lui nu-i vine să creadă că cerșește de la noi.

— Îmi daaaaaai...?

S-a lipit cu buzele de portieră. Dan scrumează pe lângă el, apoi se întoarce către mine.

— Ce-i dăm lu' ăsta? Ce-ai pe-acolo?

Suntem aproape o familie, mă gândesc... cum mă întrebă el ce-avem prin punga cu mâncare, pe care am pus-o la un loc pentru amândoi. Scotocesc la picioarele mele, centura mă-mpiedică să mă aplec prea mult, insist, aproape sufăr.

— O banană... Sau un corn.

— Dă corn.

Simt cu o miliardime de secundă înainte cum din cap pleacă impulsul electric care e trimis să-nflorească în colțurile gurii într-un zâmbet mulțumit. Îmi încordez gura și-l blochez, nu vrem ca Dan să-ntrebe ce-i? și să declanșeze o încâlceală de cuvinte din care ar trebui să înțeleagă orice altceva în afară de faptul că, de când mă văd cu el, cel mai mult investesc în blocarea gesturilor afective. Ca să nu vadă, să nu se sperie, să nu dispară.

Băiatul desface cornul și aruncă imediat ambalajul chiar lângă roata noastră. Își înfige dinții în el și-ntr-o secundă dispăre, nu se mai vede nicăieri, nici pe șosea, nici în jur, pe câmp.

— Ce-i?

— Ce-i?

— Aveam impresia că răzi...

— Nu, nimic. Copilul ăsta e îngrozitor de frumos, îi zic.

Îl mângâi pe obraz cu dosul degetelor, are un pic de barbă, vin în jos în sensul firelor de păr. Se întoarce brusc și se face că mă mușcă. Tip și trag mâna, după aia râd, după aia mă întind cu buzele țuguiate să-l pup. Centura mă taie pe burtă, mă oprește la jumătatea drumului.

— Căcat...

Trenul aproape că zboară de pe șine prin fața noastră, două, patru, șase, numărăm împreună vagoanele de marfă, șaispe, optășpe, douăzeci, vagoane colorate, încerc să citesc pe ele, abia disting silabe. Treișpatru.

Dan se apucă bine cu mâinile de volan, le încordează, se concentrează să se țină bine de

această mașină care stă pe loc și în care mă aflu și eu.

— Cristina?

— Da.

Nu-și întoarce capul către mine, se uită în față și întârzie să pornească. La barieră nu mai e nimeni în afară de noi.

— Nu vreau să creez așteptări.

În prima secundă nu se întâmplă nimic, dar în a doua se deschide hăul.

Îmi vine până în vârful buzelor să-l întreb cum adică, dar nu deschid gura și nu zic nimic pentru că știu cum adică. Înțeleg ce spune el, dar nu înțeleg nimic din povestea asta. Adică nu s-au scurs decât trei săptămâni, dar ne-am văzut aproape zilnic, mă sună seara să-mi spună noapte bună și dimineța să-mi spună bună dimineța, am întins amândoi cearșaful pe canapea, eu de un capăt și el de altul, i-am dat să-mi desfacă borcanul de dulceată când n-am putut. Viața m-a învățat că iubirea nu e în lucruri mai mari decât astea. Îmi place la Dan tot și, străduindu-mă să rămân chiar și numai la gesturile astea mici, tot sunt topită după el. Cum îmi toarnă în pahar. Cum îmi ține haina să mă îmbrac. Cum mă ia mereu peste picior.

Pornește mașina, trecem cu precauție peste șinele de tren, iar eu întorc capul pe fereastră, spre câmpul gol. Îmi vine să plâng și-n mintea mea mă cert pe mine să nu cumva să fac asta, să nu cumva să vadă cât de mult a reușit să se împrăștie pe dinăuntru în trei săptămâni. Nu știu cine e omul ăsta care stă la volan, nu știu unde mă duce. Nu las lacrimile să iasă prin ochi și atunci începe să mă înțepe nasul cu o mie de ace și din el curge apă, fiindcă

lacrimile trebuie să iasă pe undeva și ies prin nas. Nu trebuie cu niciun chip să scot șervețel din geantă. Nu trebuie să vadă că mă șterg la nas. Nu voi fi slabă. Nu voi cere explicații. N-o să mi-l doresc.

Apa din nas mi-a ajuns la buza de sus și deja simt gust sărat. Mă șterg cu dosul palmei și mă uit dacă m-am umplut de muci. Nu m-am umplut. Mă șterg pe dosul palmei cu mâna cealaltă. Mă mai uit pe geam, mă mai șterg o dată, apoi bărbia îmi cade în piept și ochii pe revista deschisă în poală. Mai dau din pagini.

Mașina se oprește după un timp pe marginea drumului și Dan începe să explice nervos la telefon că ne-am rătăcit. Ei se aflau la 45 01'16" N și 26 29'09" E, aveam scris și pe hârtiută unde trebuie s-ajungem, mersi. Dan vrea să știe pe unde o ia de la intersecția cu benzinăria, n-a văzut indicatoare. Ne întoarcem la intersecție și după aia venim pe fix același drum, trecem de locul în care ne-am oprit înainte și mai mergem un pic, după aia vedem pe dreapta, pe o pârloagă, un grup de oameni care umflă deja un balon galben.

— S-au apucat deja! Trebuia să le iau interviurile înainte..., zice Dan și sare din mașină.

De parcă ultimul lucru pe care mi l-a spus n-ar fi fost nicidecum o respingere brutală.

În ultima jumătate de oră am devenit o ființă stranie, lipsită de corp, sunt una cu mirosul toxic al brăduțului de mașină. Când se deschide portiera, aerul tare de-afară mă readuce la viață și sunt din nou conștientă de centură, de poziția mea pe scaun, de butonul pe care trebuie să-l apăs ca să mă eliberez.

Dan se grăbește înspre geografi, se prezintă doar el și se scuză pentru întârziere. Eu rămân

în urmă și iau echipamentul foto. Nu știu ce altceva să fac. Ceva care să-mi justifice prezența acolo, ceva care să mă delimiteze fizic, să nu mă împrăști din nou până-n cosmos. Îmi pun gențile pe mine cum apuc, pe după gât și pe umăr, iar trepiedul, care n-a fost bine strâns și căruia i s-au lungit dintr-odată picioarele când l-am scos din portbagaj, îl târăsc prin pământul uscat. Două camere video, sprijinite de doi tipi cu glugă fiecare, înregistrează deja momentul. Știu că se poate urmări în direct pe internet, pe un site cu nume obscur, de exoplanetă.

Pentru a pregăti balonul, toată echipa și-a pus mânuși chirurgicale. Poate ca să dea un aer mai științific momentului, pentru că e vorba de un banal balon meteorologic de la chinezi și au luat nu unul, ci două, să aibă de rezervă în caz că. E confecționat din latex, cu un diametru la sol de 2,5 metri, poate să crească până la 12 metri în diametru și să atingă altitudinea de spargere la 40 de kilometri. Plus că, spre deosebire de baloanele decorative, care pierd heliul, acesta îl poate reține câteva săptămâni. Coordonatorul se grăbește să explice, de parcă vrea să scape cât mai repede de noi. De parcă ce-are el de făcut acum e o chestiune de viață și de moarte. Au culoar de zbor doar între 9 și 11.

Dan îi ține concentrat reportofonul, nu vrea să piardă nimic, trebuie să scoată patru pagini. Partea cea mai grea în tot demersul – al cărui scop declarat e să pozeze România de foarte sus, pentru prima dată în istorie de atât de sus – e recuperarea nacelei, care ar putca pica în Dunăre, la bulgari sau în curte la cineva.